

KAPITEL TJUGO

Tavlan

EN UNG MAN skyndade fram genom de mörka korridorerna under Borgen. Dessa gånger var i stort sett bortglömda av Rosendalens invånare, om de någonsin hade vetat om dem alls. För länge sedan hade korridorerna använts som flyktvägar ifall det blev krig, men nu behövdes det inte mer. Det hade inte gjort det på många år. Mannen som nu rörde sig igenom dem var i sina bästa ungdomsår, 25 år fyllda, och erkänd av Borgens pigor som stilig att se på. Själv brydde han sig inte om det, obetydligheter som inte var viktiga alls. Allt som spelade någon roll nu var att den där störande flickungen var ute ur bilden, äntligen. Mannen hade avskytt att ha henne där, trots att han visste hur viktig hon skulle komma att bli. Lorden, den förbannade dumskallen, hade gått och blivit riktigt förtjust i henne. Den idioten. Han visste väl bättre än någon annan vad den flickans öde bar. Nå, det var historia nu. Mannen snabbade på sina steg. Korridoren smalnade nu av till en trång gång, och doften av mjuk fuktig jord fyllde hans näsborrar. Golvet i gången var lagt med platta stenar, vars glatta yta reflekterade det rödgula skenet från facklorna som satt i väggarna med ungefär tio fots avstånd från varandra. Luften var varm och kväljande här nere där inga friska vindar blåste. Plötsligt blockerades vägen av en hög dörr. Det var en dörr som saknade sin like i Rosendalen, förmodligen i hela Taran-Zell. Den var gjord av solitt järn, och den hade tagit tretton smeder ett år att tillverka.

Så mycket som den hade kostat att göra kunde den lika gärna ha varit gjord av guld, tänkte mannen med en liten fnysning och la en långsmal hand – vars ena ringfinger bar en enkel signetring av koppar, där en stiliserad ros var ingraverad – mitt på den handtaglösa dörren.

Den svängde genast upp, med en fart så mäktig för en så pass tung dörr att mannen omedelbart förstod vilka krafter som låg bakom dess öppnande. Det var Hon. Hennes krafter var på väg tillbaka, Hennes styrka återvändande... Mannen log. Det var ett mjukt, nästan ömsint leende, som skulle ha skrämt livet ur vemsomhelst. Han klev in i det nu blottlagda rummet, och han hade inte mer än hunnit in ordentligt förrän dörren smälde igen bakom honom med ett dån som ekade i den skumt upplysta kammaren. Här inne stod luften stilla. Det enda som spred ljus var ett svävande glasklot med gnistrande grön rök inuti. Annars var rummet i stort sett tomt. Där fanns bara en enda sak.

Det var en tavla.
Vi är nära...

.....

May-ah och Moira slog läger intill en utskjutande klippa av sotsvart sten. De åt under tystnad, och sedan la sig Moira ner för att försöka få lite sömn. Hon hade precis hunnit dåsa till när May-ah sa något som fick henne att vakna till igen.

– Du vet att det här är vår sista chans?

Moira öppnade sina ögon till hälften och betraktade eyiden. Hon satt och lekte med en liten svart sten som hon kastade upp i luften och sedan fångade igen, men hennes ansiktsuttryck var dödligt allvarligt.

– Hm?

– Det här, upprepade May-ah, är vår sista chans. Om inte Eld vet ett sätt att få liv i Reliken så har allt varit förgäves. Då har jag misslyckats.

– Att försöka och inte klara av det betyder inte att det är ett misslyckande, May, sa Moira lugnande. Du gör allt du kan, och bättre än så förmår ingen.

May-ah smålog glädjelöst och la ner stenen som hon hade lekt med i sin ryggsäck.

– Så är det väl, sa hon dystert. Men det spelar ingen roll vad du säger, för Reliken kommer ändå att vara död.

– Om det inte går så går det inte, sa Moira världsvist. Tillåt dig själv att misslyckas.

Hon kunde inte låta bli att le när hon sa det. Mattias hade brukat säga så ibland, oftast när hans lillasyster misstrodde sig själv eller när hon varit omedveten om sin egen styrka. Nu förde Moira familjetraditionen vidare. Hon hann inte delge den tanken med May-ah, för eyiden hade hastigt satt upp huvudet, som om hon hade hört något.

– Vad är det? frågade Moira nyfiket.

– Jag tyckte bara att jag hörde något, blev svaret.

Men det kom avlägset, som om hon fortfarande kunde höra det. Moira rynkade pannan och försökte koncentrera sig. Kanske... kanske det var något. Eller så var det bara ett helt vanligt nattljud, som hade funnits där hela tiden? Ljudet av en dröm som precis träder i full kraft, av stjärnor som tändes, av spröda månstrålar som lekte över en äng med blommor och högt gräs.

– Det finns en röst däri, sa Moira drömmande.

Hon hade rest sig upp utan att märka det. Hennes ögon skimrade nu, men hennes ansiktsdrag speglade ren förvirring.

– Jag tycker inte om det här, mumlade hon. Och ändå... något inom mig... det drar och lockar.

– Det är inte älvor, sa May-ah tvärsäkert. Men av samma familj, det tror jag. Sången är... starkare.

Det var inte riktigt sant. Eldsången, för det var en sådan detta var, kändes hetare i deras öron än den sövande älvamusiken. Den brände, stack, flammade otåligt i deras hjärtan, fick svett att bryta fram i pannan och benen att rycka. Den var intensiv, trots att den ännu var svag. Moira tog ett steg mot den, hennes ansikte hettade, men May-ah sträckte ut sin hand och greppade flickans axel med en varnande huvudskakning.

– Lämna mig inte här, sa hon stilla. Låt dem inte locka oss ifrån varandra.

Moira andades tungt av upphetsning, och hennes ögon glittrade.

– Jo... jag vet, mumlade hon. Jag vet.

Ljus, vitt som en fallande stjärna, intensiv hetta. Sången blev starkare. Mjuka sensuella kvinnoröster sjöng och ville tvinga dem att dansa. Moira var tvungen att använda sig av all sin självkontroll för att kunna stå emot, men det var inte lätt. Sången var nu så stark att den dånade runt dem, och ljuset hade växt så att de bländades. En svag vind, som kändes som en eldsflamma mot kinden, blåste upp en del av det sanddamm som låg över de spruckna klipporna. Den virvlade som Lufts dimmor, och May-ahs grepp om Moira hårdnade.

– Vi bör ta en annan väg, mumlade hon hetsigt och drog med sig sin människovän ett stycke bort. Vi måste härifrån.

De backade, sakta och försiktigt för att inte snubbla, och satte på sig mantlar och packningar. Sedan vände de ryggen till ljudet som fick deras hjärtan att banka så hårt, och tog ett par steg. Genast bröt sandstormen upp, den som den heta vinden hade varnat för. Tias kraxade skräckslaget, och May-ah och Moira flämtade efter luft när eldvinden träffade dem likt piskslag i ansiktet.

– Mitt ansikte brinner, stönade Moira och slog händerna för det. Tias, min älskling, hur är det med dig?

Skatan verkade chockad, och ett par av hans praktfulla stjärtfjädrar såg svedda ut, men annars föreföll han att må bra. Det sved över Moiras vänstra kind, och hon skrek till över den plötsliga smärtan. May-ahs grepp hårdnade tills axeln värkte.

– Sluta! skrek eyiden ut i vinden. *Yene echoa, ne vasah!* (Sluta, jag ber!)

Eld, detta kan inte vara ditt verk, tänkte hon. Du, härskarinna över detta rike, måste veta att vi är här, men du väljer att inte se oss. Vad är detta för demoner?

Moira grät, smärtan i hennes kind var så häftig att hon inte kunde göra annat. Hennes tårar sved ordentligt i brännsåret och fick henne att väsa till. May-ah fräste som en ilsken katta ut i stormen, men Moira hörde inte orden

för vinandet. Hon hade dock en ganska god uppfattning om att de flesta inte var särskilt trevliga. Vinden visslade, obehagligt och vasst mot henne. Och så kom ett svar, med en av kvinnorösterna.

– Vi vill er inget illa, små varelser. Sluta med dina ord.

May-ah tystnade emellertid inte, hon fortsatte att rasa ut sin ilska. Det där vad-det-nu-var hade skadat Moira. Det fanns inget förlåtelse för det.

– May, snälla, ropade Moira över dånet. Jag mår bra...

Hon ljög nog, det gjorde hon. Såret brände ettrigt på hennes hud, men de kunde råka ännu värre ut ifall inte May-ah blev tyst. Eyiden sa inget mer, men hon blängde ilsket ut i stormen.

– Vad vill ni då, om inget illa? frågade Moira högt. För ni ger i sanning inte ut något erbjudande om fred.

Det kom faktiskt ett litet skratt vid hennes sista ord, och vinden mojnade tills de inte behövde skrika längre för att göra sig hörda. Någoting inom flickorna suckade belåtet när musiken började igen.

– Vi vill inget ont, sa en ny röst som också hörde till stormen, en annan kvinna. Vi är försiktiga... har inte haft besök på så länge. Ingen kommer för Öknens Änglar längre, ingen följer vår dans...

Skuggan av ett ansikte dök upp i sandstormens eld, men dess drag var så skiftande att inga drag kunde utläsas.

– Ni kan väl stanna, små varelser? spann en tredje röst, full av skratt och livslust. Bara för en liten stund...

– Vi har bråttom, sa May-ah kort.

Hon tyckte inte om dessa varelser, dessa Öknens Änglar, oavsett hur vackra och goda deras röster lät eller hur fina orden de använde var.

– Vi vet att ni har bråttom, sa den tredje rösten och skrattade kvittrande. Men det tar inte lång tid.

May-ah tittade på Moira, vars kind lyste illande röd av brännmärket. Människoflickan hade slutat gråta, men hon hade fortfarande tårar i ögonen. Hon ryckte på axlarna. Varför inte? De skulle ju ändå ha stannat här över natten. Eyiden fnös lite, men nickade åt änglarna. Hela stormen exploderade av lyckliga skratt, och för ett ögonblick var ett tjugotal ansikten synliga.

– Tack, sa den första ängeln mjukt.

.....

Varken May-ah, Moira eller Tias skulle komma att till fullo minnas vad som hände sedan, dels för att det gick så fort och dels för att det var så förvirrande. Alla eldansikten skimrade till, fick hår, hals, axlar, armar... Kvinnor, fast med ögon som strålade av röd eld och gnistrande flammor. Deras kroppar liknade elden även de, ständigt skiftande i olika nyanser av rött och orange. De rörde

sig hela tiden, stod aldrig stilla, och deras smala lågande händer svepte genom luften runt de resande.

– Vi önskar er välkomna till våran föreställning, små varelser, sa den första ängeln.

Hennes hår var gyllengult och sprakade av hundratals eldgnistor, och leendet över hennes ansikte påminde skrämmande mycket om en katts. Det låg något... skräckinjagande över henne, något hypnotiserande och intensivt. May-ah och Moira fick båda känslan av att de skulle bränna sig på henne ifall hon kom för nära. När ängeln började dansa ljöd melodin på nytt, lika förtrollande vacker som hon själv. Dansen var först ganska enkel, hennes långa tunna armar vaggade sakta från sida till sida likt två ormar som med blicken följer en ormtjusares flöjt. Sedan rörde sig huvudet också, som en ljuslåga någon hade blåst på. Ängeln tog ett steg mot flickorna, som inte kunde göra så mycket mer än att titta på. Så stod hon alldeles framför Moira, med sina brinnande ögon i flickans blågrå. En plötsligt brännande smärta träffade Moira rakt i magen, som om någon hade satt eld på hennes inälvor. Hon tappade andan och stapplade bakåt. Hypnosen avbröts genast, och Tias kraxade högt.

– May-ah! skrek Moira. Vi kan inte! Vidare, vi måste...

Hon avbröt sig för att kvida högt av magsmärtan. May-ah skakade av sig alla sina nya intryck vid ljudet av det, trots att det kröp obehagligt i henne när hon medvetet bröt änglarnas kontakt. Moiras smärta spred sig ut i ryggen och en god bit ner i hennes lår, och det fick henne att darra så att hon knappt kunde stå.

– Ta det lugnt, vännen min, sa May-ah och stödde henne på ena axeln. Såja... Vill du sitta ner och vila dig lite?

– Nej! flämtade Moira och höll sig om magen. Gå bort! Härifrån, genast! Det är...

Den torra vinden blåste sand i deras ansikten och avskar henne från att säga något mer. Det blev svårt att andas när lungorna fylldes av damm. Flickorna stretade sig fram nu, May-ah hade tagit Tias i sin famn till skydd mot vinden, och de torra klipporna reste sig till branta berg. Änglarna följde efter, dansade runt i sandstormen, och deras skratt blandades med vindens tjut.

– Varför springer ni, små varelser? fnittrade de. Vi vill ju bara dansa för er. Dansa, dansa, dansa...

– Tänk inte, stönade Moira andfått.

Hettan var outhärdlig och fick varje andetag att brinna i lungorna. Minnen började skölja över May-ah, minnen av en hetta lik denna, som sved i huden och stack i halsen. Rök. Vit rök överallt, och hon kom inte undan, och hon skulle dö... Fast det skulle vara ganska trevigt ändå, att få dö. Stilla

och lugnt. May-ah log genom vågor av panisk skräck som sköljde över henne. Hennes steg saktades ner en aning. Det surrade i hennes huvud, surrade så högt att hon kände sig yr. Någon ropade på henne, men orden var många och långa och fullständigt obegripliga. Oviktigt.

– May!

Vänta nu. Något annat. Det var inte hennes namn, men det var likt. Vem brukade kalla henne det?

– May, kom nu! De kommer närmare!

En hand som greppade hennes, drog henne framåt och uppåt. Den här personen verkade inte förstå att det skulle bli bra ifall May-ah bara stannade.

– Det är ingen fara, mumlade eyiden avlägset. Ta det lugnt...

– May, du skrämmer mig.

Ett ansikte flöt in genom den vita dimman. Mänskligt. Vad gjorde en människa i Gorn? Obegripligt. May-ah tittade simmigt på människan, som såg skräckslagen ut. Varför? Änglarna kom, det var de som skrämde henne. Änglar?

NOG NU!

Den dånande rösten fick vinden att verka mycket mindre skräckinjagande, och den fick även flickorna att hoppa till. Änglarnas ogripbara ansikten i sandstormen såg med ens vettskrämda ut, och May-ah log. Hon var tillbaka, i och med att rösten hördes befriades hon ur sin förtrollning.

– Eld, viskade hon förtjust.

Änglarna verkade också ha uppfattat den gudomliga närvaron, för de pep skrämt och upplöstes i den varma luften.

FÖRSVINN FRÅN MINA HELGADE MARKER, FÖRBANNADE ROVDJUR, morrade den mäktiga rösten.

Sean mildrades den en aning, men bara så lite.

ÅH, sa den när dess innehavare fick syn på sina besökare. **JAG TRODDE VÄL ATT NI SKULLE DYKA UPP, VÄKTERS KOR. STIG PÅ.**

Hettan som hade piskat bort Öknens Änglar lugnades, och plötsligt började marken att bubbla. Medan de såg på bildades en stenväg som jämnade ut alla sprickor i marken, så att de kunde gå utan problem. Den bubblande vulkanstenen reste sig, hög, svart och imponerande till en brant trappa. Väggar sköt upp ur marken, gnistrande svarta, och så kom ett mullrande dån som av åska. Borgen framför dem såg ut att ha stått på just den platsen i evigheter, trots att den hade dykt upp för bara ett ögonblick sedan. Flickorna tittade på varandra.

– Vår sista chans, viskade May-ah nervöst. Om inte det här fungerar...

– Det kommer att fungera, sa Moira och la in så mycket övertygelse i rösten som det bara var möjligt. Jag lovar.

De gick sakta upp för trappan, ytterst försiktigt för att inte trampa snett

i de vassa trappstegen. Moira bultade på dörren, och fick därmed ganska ont i handen eftersom denna dörr också var gjord i svart sten. Den svängde upp mycket långsamt, som om den var tveksam till att släppa in dem. De slank igenom den, båda med känslan av att bryta sig in olovandes. Hallen var enorm. Det kändes som att stiga in i ett tempel, där lukten av rökelse hängde som en dimma i den stillastående luften. Det var ohyggligt varmt, trots årstiden, och runt dem sträckte sig vad som verkade vara en evighet av svarta marmorplattor. Några väggar syntes inte till, bara ett diffust mörker långt borta. Ett orangefärgat sken lyste någonstans ifrån och färgade allt rödgult.

SÅ NI ÄR HÄR NU?

Rösten var kroppslös, precis som Lufts hade varit innan elementaren beslutat sig för att visa sig för dem.

De Fyra har onekligen en känsla för det dramatiska, tänkte May-ah sötsurt.

Elds röst lät inte överdrivet glad för att flickorna hade kommit. Tvärtom, den verkade snarare besviken.

– Ja, svarade Moira modigt. Vad är det för en värdinna som inte visar sig för sina gäster, eller bjuder dem att sitta ner? Vi har färdats långt...

Ett fnysande hördes ur skuggorna.

JAG HAR HÖRT OM VARTENDA STEG PÅ ER RESA, VÄKTERS KOR. MEN NI SLÖSAR TID HÄR. JAG TÄNKER INTE HJÄLPA ER.

May-ah stelnade till och blev väldigt blek.

– I... inte? viskade hon hest. Varför?

VARFÖR INTE? sa rösten i en nedlåtande ton. **DET ÄR MITT BESLUT. JAG HAR SKÄL.**

May-ah svajade sakta av och an där hon stod, hon såg ut att kunna svimma vilket ögonblick som helst. Moira blängde ilsket rakt ut i luften.

– Om ni inte tänker hjälpa oss, Ers Nåd, sa hon med gift i rösten och la en arm om May-ahs smala axlar, så kan ni väl åtminstone låta oss få vila ut här?

Eyidens blekblå hud var fullständigt iskall mot hennes egen. Rösten fnös igen, men en hårt stoppad träbänk dök upp intill May-ah. Hon sjönk ner på den med den totala utmattningen lysande i ögonen.

– Jag har gått i månader, väste hon med svag tonlös röst. I månader... Jag har varit ensam, hungrig, trött... Bara för det här.

– May, sa Moira bestämt. Det kommer att ordna sig. Lyssna på mig nu!

Hon spände ögonen i eyiden, som inte hade kraft nog att se bort.

– Det kommer att bli bra, sa människoflickan övertygande.

Det bubblade av ilska inom henne gentemot Eld, men hon la band på sig för May-ahs skull.

– Vi kan gå mot Ellan, föreslog hon ivrigt. Erion... Han skulle vara där,

du skulle tycka om honom. Du kan få vila ut i ett bekvämt hus, på en säng, istället för i en jordhåla. Och sen, till våren, kan vi fara och hälsa på Mattias och Viktor. Vad... vad tycker du?

– Du förstår inte, viskade May-ah så tyst att det knappt hördes. Jag... är dömd. Jag får aldrig se mor igen, eller Aveni... Utan Reliken kommer jag inte vidare sedan, när jag dör. Jag får vandra i skuggornas rike för evigt, och det kommer inte alls att ordna sig, Moira.

Moira visste inte vad hon skulle säga. Kanske det inte fanns någon tröst. Kanske hon bara behövde sitta här och stryka May-ah över det tunna silverhåret i väntan på gråten. Så det gjorde hon, ända tills snyftningarna började skaka eyidens späda kropp. Då la Moira sina armar om henne och kramade henne. Det sa mer än all tröst i världen. Men May-ah slutade inte gråta. Hon skulle inte sluta på länge. Så Moira fortsatte att hålla om henne.

.....

En sak var säker. May-ah, Moira och Tias skulle inte bli långvariga i Flammornas Borg. Det var tydligt att Eld inte ville ha dem där. Hon gav dem ett rum med en säng och en brits, precis som Luft hade gjort. Så långt var allt gott och väl. Men i detta rum fanns inga tavlor eller prydnader överhuvudtaget, precis som om Eld verkligen hade ansträngt sig för att göra det så fult och obekvämt som möjligt. Sängens filtar var stickiga, kudden var knölig, och madrassen var så nedsutten att det kändes som att ligga i en hängmatta. Men det hade inte spelat någon roll ifall Moira så hade legat på ejderdun, hon hade inte kunnat sova i alla fall. May-ah satt ständigt och stirrade tomt framför sig medan Reliken vandrade från hennes ena hand till den andra. Hon talade inte, verkade knappt ens andas. Tysta tårar trillade allt som oftast nerför hennes magra kinder, men inga snyftningar hördes. Den enda tanke hon kunde urskilja genom sorgens tomma mörker var: *Jag har förlorat dem alla*. Hon skulle aldrig få träffa mor igen, aldrig mer få höra Avenis mjuka silkesröst. Ända sedan den dagen för inte alls så länge sedan då hon hade funnit sig ensam i världen hade May-ah förtvivlat klamrat sig fast vid tanken på att hon skulle få dö och återse alla sina kära i livet efter detta. Men för att detta kunde inträffa så måste hon få den rätta ceremonin efter döden, och den ceremonin innefattade en levande Relik. Om amuletten hade förlorat sin kraft kunde hon inte gå igenom riten, och skulle för evigt få vandra i skugglandet *Agh-ukas* svarta dal, som en försyndare. Moira kunde omöjligt förstå det. Hon sa att det skulle bli bra, men vad visste hon om det? Ingenting. Ingenting alls. May-ah andades sakta ut och kröp ihop. Det kändes plötsligt väldigt kallt.

.....

Moira försökte, det gjorde hon verkligen. Hon strök bort May-ahs glittrande tårar, hon kramade henne och gav löften som var omöjliga att hålla. Men ingenting hjälpte, och människoflickan började bli mer och mer förtvivlad. I

kvällningen den andra dagen i Flammornas Borg tog hon alltså sin packning, fick May-ah mödosamt på fötter, kallade på Tias och lämnade Elds rike. Elementaren, vars ansikte de aldrig hade sett, såg länge efter dem, och hennes brinnande silverögon smalnade av förakt.

.....

Om Moira hade trott att det skulle bli bättre bara de kom ifrån elden och öknen så hade hon fel. May-ah talade inte, åtminstone inte högt. Ibland rörde sig hennes läppar, som om hon viskade ord för sig själv. Moira försökte uppfatta några av dem, men de var på emgah och så snabbt fram- mumlade att de var omöjliga att tyda. Hon gissade, fullkomligt korrekt, att de var böner. May-ahs steg var långsamma, hennes rytm automatisk. Färden, som förut hade varit full av samtal och skämt, gick nu plågsamt sakta. May-ah var fast i sin egen skuld, den plågade henne, frätte sönder henne inifrån och ut. Eyidens missmod smittade människan. Moira blev dystrare och dystrare för varje dag som gick. Brödet som de hade fått i Flammornas Borg smakade torrt och dammigt, och de åt det bara för att hålla sig vid liv. Om nu det sömngångaraktiga tillstånd de befann sig i kunde kallas för liv. Moira tänkte över det där hon satt vid lägerelden tre dagar efter det att de hade lämnat eldriket. May-ah låg på rygg bredvid henne och stirrade upp i himlen. *Tiesso oneldina* glimmade kallt mot dem, eyiden kände det som om de anklagade henne för hennes misslyckande och började gråta tyst igen. Moira märkte det inte. Det sved av trötthet i hennes ögon, hon hade inte fått en god natts sömn på länge. Oron för May-ah gnagde i hennes själv, och om hon någon enstaka gång tillät sig själv att slappna av väcktes hon genast igen av mardrömmar.

.....

Hon var hemma på Hattkullen igen, och hon såg ut genom köksfönstret ner på Pellira. Byn såg precis ut som hon mindes den, med de små gråbruna husen och taket som vissa av invånarna odlade gräs på. Moira log i sömnen. Så hördes en explosion någonstans ifrån, och en kraftig våg av hetta slog över henne så att hon för ett ögonblick tappade balansen. När hon såg ut genom fönstret igen flämtade hon till av ångest. En eld hade börjat rasa i ett utkikstorn långt borta, alldeles i byns utkant. Och den spred sig med förödande hastighet till andra hus. De kom närmare och närmare henne, hon kunde känna hettan från den och höra flammornas dån. Inga skrik hördes, bara eldens hypnotiserande muller. Skräcken växte inom Moira. Hon visste, så som man kan göra i drömmar, att när elden nådde Hattkullen så skulle hon dö. Hon kunde inte springa, inte fly, bara lugnt acceptera sitt öde. Och just när flammorna slog upp runt henne och uppslukade henne, då vaknade hon.

.....

Det var en så tydlig dröm att hon inte vågade somna om efter det. Hon var rädd att låta sig själv sjunka in i den barmhärtiga medvetlösheten, och satt

därför vid sin enda källa till trygghet, lägerelden, tills morgonen grydde och det blev dags att gå igen. Det var just en sådan natt, vansinnigt vacker och stjärnklar med avtagande måne, som May-ah tappade Reliken. Moira såg den falla och slå i med en dov duns i marken, den landade alldeles intill May-ahs skamfilade ryggsäck. Det kanske inte var så mycket med det egentligen, om hon inte hade sett hur en av de fyra stenarna hade blänkt till alldeles i fallet. Det var inte glansen från månen, eller stjärnorna, eller den lilla lägerelden, utan ett vitaktigt skimmer i en av dem. Den längst ner till vänster, som May-ah hade sagt tillhörde Luft. May-ah såg det inte själv, men Moira kröp fram till amuletten och tog upp den. Skimret försvann omedelbart. Moira suckade. Så då hade det bara varit en synvilla då. Hon sänkte handen igen, den kändes tung för hennes utmattade lemmar. Där, där var det igen! Klart och tydligt som dagen lyste den vita stenen i Moiras rödkantade ögon, så länge Reliken flög igenom luften. En liten gnista av hopp tändes i Moiras hjärta när hon amuletten igen. Det vita bleknade bort. Svischa genom luften. Det vita kom tillbaka. Någonstans hördes en kvittrande melodi av lycka. Det tog Moira en liten stund innan hon förstod att det var hon själv som hade skrattat till.

– May? sa hon undrande och förvånades över hur hes hennes röst lät.

Hade det varit så länge sedan hon hade använt den sist? May-ah reagerade bara genom att blinka. Hennes glanslösa ögon tittade utan att se på den nu svarta stenen som satt inbäddad i stenen. Moira lät handen falla. May-ah betraktade det vita skimret, likt månens skivhalva ovanför, och någonting tändes i hennes ögon. Utan ett ord höll hon fram handen mot Moira, som ytterst försiktigt la Reliken i den. Eyiden kastade tveksamt upp den högt ärade amuletten i luften, och kunde inte låta bli att skratta när hon såg det vita. Hon kastade upp den flera gånger, fascinerad som ett barn, tills Reliken föll ner rakt på hennes ryggsäck. Då lyste alla stenar, Luft, Jord, Eld och Vatten, till för loppet av ett hjärtslag. May-ah slutade andas. Hon kröp över till ryggsäcken och satte sig på knä intill den. Det gröna som Jordstenen skimrade i, pulserade sakta och regelbundet, precis som hjärtslag, och Reliken kändes med ens behagligt varm under hennes darrande fingrar när de slöts om den.

– May, vad är det du har i den där ryggsäcken egentligen? viskade Moira och ben sig i läppen.

Hon hörde själv hur andlös hennes röst lät, och hjärtat bankade högt och envetet i hennes bröst. Någonting fick May-ahs ögon att lysa av nyuppflammat hopp, och hon sträckte fram händerna mot sin ryggsäck. Hon skakade i hela kroppen när hon öppnade den. Det var nästan ohyggligt tyst runt dem medan eyiden sakta knöt upp remmarna som slöt hennes packning, och började plocka bland de få saker som fanns i den. Förutom två av de torra brödlimporna från eldriket och ett bortglömt äppelskrutt fanns en hel liten samling av saker som May-ah hade plockat upp på vägen, som den

skräpsamlare hon var: En vacker roströd sten, ett förtorkat blad, en lustigt formad pinne... och en mycket märklig liten tygpåse. May-ah stirrade på den. Hur kunde hon ha glömt?

Ibland är det allra minsta precis tillräckligt.

Lufts ord ringde i hennes öron. Jovisst. Det lät så självklart nu, så uppenbart. Automatiskt vecklade May-ah upp lappen som Jord hade skrivit och lagt ner i påsen som hon fått i sin packning innan hon lämnade Acinanib.

De här är från mitt livsverk, eken i de Fyras rum. Vakta noga över dem, kanske kommer du en dag att behöva dem. Jord.

Hon hade vetat. De hade vetat allihop vad man skulle göra för att få Reliken levande igen, men ingen hade sagt något. Varför?

– May, vad är det? Vad är det där?

May-ah lyssnade inte till Moiras förbryllade röst. Ibland är det minsta precis tillräckligt. Åh, hon hade varit så dum! Med nyuppväckt iver sökte May-ah igenom ryggsäcken. Fröna, de från frukterna som hon hade fått i matsäck från Sakimar. Den lilla svarta vulkanstenen som hon hade lekt med när Öknens Änglar kom. Och ekollonen från Acinanib. Det skulle inte räcka. Hon behövde något från Lufts rike, från Comerindor. Men vad? Vad hade hon...

– May!

May-ah ryckte till och stirrade fånigt på Moira för ett ögonblick. Människoflickan såg irriterad ut.

– Va... vad? mumlade eyiden förvirrad.

– En förklaring skulle sitta fint! Eller ska människan bara sitta här och se dum ut?

– Förlåt, *fandin neor*, jag bara... kom på något.

– Vadå?

May-ah tog sig en stund till att samla sig, hennes hjärta bultade av upphetsning och ögonen glittrade. Med påtvingat lugn berättade hon om ekollonen, Jords ord, och vad hon precis hade kommit på. Medan hon förklarade lystes Moiras ansikte upp av ett brett leende av förtjusning.

– Det enda vi behöver nu är någonting från Comerindor, avslutade May-ah allvarligt.

Moira funderade. Det tog inte lång stund förrän hon hade fått en idé.

– Tias, raring..?

.....

Tias var inte glad över att behöva avstå från ett av sina mjuka fina fjäderdun, men de var deras enda chans. I egenskap av Lufts elev hade skatan varit nära elementaren under en ganska lång tidsperiod, och hade förmodligen utsatts för en hel del magi. Han var deras enda länk till luftriket.

– Titta inte på oss sådär, sötnos, sa Moira när han förebrående blängde på

dem medan han såg över sin fjäderdräkt. Det kunde ha varit värre. Vi kunde ha varit tvungna att ta en av dina vingpennor, vad sägs om det?

Tias svarade inte, såg bara nedlåtande ut. May-ah uppfattade ingenting av detta. Hon la Reliken på marken, och placerade de fyra föremålen hon nu hade (påsen med ekollonen, Tias' lilla dun, vulkanstenen och fröna) prydligt runt amuletten.

– Tyst nu Moira, viskade hon när ekollonen började röra på sig. Någoting händer.

Människoflickan gapade och stirrade med stora ögon på vad som sedan hände. Det hela gick mycket snabbt. Ekollonen rörde sig, hoppade ett efter ett ut ur påsen och rullade på rad, likt ankungar följande sin mamma, fram mot Reliken. När de nådde fram till jordstenen i övre vänstra hörnet försvann de. Det var som om de hade trillat ner i ett djupt hål som den svarta döda stenen utgjorde, och när de båda flickorna lutade sig fram för att se var de tog vägen började jordmärket att spraka. Gröna gnistor tändes inom den när den lystes upp av ett ljus, olikt något någon av dem hade sett. Att titta på stenen var nu som att ha ett kikhål in till den grönaste av alla skogar. Flickorna fick emellertid inte beskåda underverket speciellt länge, för nu rörde sig fröna mot den troppformade vattenstenen bredvid. När de försvann gick det vågor i det svarta tomrummet, och då de hade ebbat ut skimrade stenen i alla nyanser av blått. En svag vind som kändes som en smekning över deras ansikten blåste upp, och den lyfte upp skatdunet i luften. Det gjorde några saltomortaler, som om vinden helst ville leka med det, innan det dalade ner mot luftstenen. Det hördes ett eko av ett förtjust skratt så fort den stjärnformade stenen var väckt, och då den började lysa i klaraste vitt kunde flickorna ha svurit på att de såg Lufts ungdomliga flickansikte le strålade mot dem. Nu var tre av fyra stenar väckta, och glädjetårar rann hejdlöst över May-ahs ansikte. Hon hade trott att allt hopp var ute. Hon kunde knappt tro det som nu hände. Hon kastade en blick på Moira, och sedan lyfte eyiden upp vulkanstenen och släppte ner den på det sista döda kalla tomrummet i Reliken. Röda lågor flammade upp och omgav den svarta bergsbiten likt en krans, och verkade sedan dra ner den i sitt eget djup. Ett högt knakande ljud var det sista tecknet på att återuppväckelsen var fullgjord, och de fyra stenarna skimrade nu alla var och en på sitt sätt.

– Det... den lever, viskade May-ah. Den lever faktiskt igen.

Den var lika stark som förr igen, stenarna lyste lika klart och till och med träet verkade ha en egen sällsam aura. Det sprakade om den av nyfunnen energi, och ljuset strålade ut i den inte längre så mörka höstnatten. May-ah sträckte fram handen och plockade upp sitt arvegods med skälvande fingrar. Det pirrade svagt av kraft i hennes hud, en känsla som hon aldrig hade glömt under alla dessa långa månader.

– Ibland är det minsta alldeles tillräckligt, andades hon.

Och sedan, sedan, skrattade hon, högt och befriat mellan lättade strömmar av tårar. Hon kramade Moira hårt, och människoflickan kramade minst lika lättad tillbaka.

- Förlåt mig, viskade May-ah kvävt.
- Jag har ingenting att förlåta dig för, May, svarade Moira lugnt.

.....

Väntat så länge, för länge. Det kan hända nu, lille bror. Nu måste det ske...

.....

Efter den första sömnen på flera dagar var Moira redo att uppta vilka äventyr som helst. Stjärnorna i May-ahs ögon lyste starkare än någonsin förr nu, och hon skrattade högre och lyckligare än på mycket länge. Vandringsen blev lättare när inga tyngder av bekymmer vilade över eyidens axlar, och det blev fler skämt nu. Moiras dröm om eld kom inte tillbaka mer, men en annan tanke kom till henne allt oftare. Erion. Hennes älskade Erion, hennes trolovade. Hon hade inte tänkt på honom på länge, och hon kunde inte låta bli att undra ifall han tänkte på henne. Han måste ha hunnit fram till Ellan vid det här laget, och hört att hon inte var där. Han måste ha undrat vart hon hade tagit vägen.

– May, sa Moira tveksamt på kvällen dagen efter den välsignade då Reliken hade vaknat. Vart är vi på väg någonstans egentligen? För, sa hon hastigt innan eyiden hade hunnit svara, jag tänkte att det skulle ta alldeles för lång tid att vandra till Pellira innan vintern kommer ordentligt.

- Jovisst, *fandin neor*, sa May-ah och höll undan ett leende.

Hon förstod mycket väl Moiras poäng. Hon hade sett flickans avlägsna blickar och hört de tysta suckarna. Hon var tvungen att anstränga sig för att inte skratta högt.

- Jo, och jag har ju inte träffat Erion på så länge...

Moira tystnade med ett generat leende. May-ah log tillbaka, men hennes var fyllt av sorg. Här fanns en flicka som, precis som hon själv, hade förlorat sin älskade av ett ödets nyck. Men till skillnad från May-ah kunde Moira träffa honom igen.

- Självklart Moira, svarade eyiden. Jag förstår. Till Ellan alltså.

Moira kramade om sin väns hand, en liten gest som sa mer än något ord. En god stund senare hade människoflickan somnat med armen om Tias.

.....

Moira vaknade i den gråaktiga gryningen av att en våg av illamående sköljde över henne. Hon satte sig upp med kallsvetten klibbande i pannan. Knappt

hade hon lyckats kravla sig en bit bort från det lilla nattlägret förrän hon kräktes på marken. Hon fortsatte tills hon inte hade något kvar att kasta upp, och ljusgul galla droppade från hennes mun över de tunna grässtråna. Då kunde hon sluta och stöna efter hjälp. May-ah, som hade suttit och betraktat soluppgången, skyndade fram till henne.

– Hur är det med dig egentligen? frågade hon oroligt.

– Kunde ha varit bättre, fick Moira fram med ett litet leende.

May-ah synade henne noga med en rynka mellan ögonbrynen.

– Har du mått illa länge? undrade hon.

Moira skakade försiktigt på huvudet, hon var rädd att det skulle falla av ifall hon rörde det för häftigt. Illamåendet pyrde fortfarande någonstans i maggropen.

– Moira, lyssna på mig nu, för det här är mycket viktigt, sa May-ah strängt. Hur länge sedan var det du blödde?

– Blödde? upprepade Moira fånigt.

– Jag vet inte det rätta ordet på *tekilahr*, sa eyiden och suckade otåligt. Men du blöder en gång i månaden, gör du inte?

– Jo, sa Moira och rodnade lite.

Hon var absolut inte van vid att prata om de saker som följde med när man blev kvinna. Det hade varit Mattias som förklarar för henne, när ingen mor fanns. Ibland var det bra att ha en bror som skulle bli läkare, trots att Mattias nog hade tyckt att det var ganska pinsamt att behöva prata med sin lillasyster om sådana saker. Men vad skulle han ha gjort? Han hade blivit en beskyddande storebror väldigt fort, och som sådan såg han det som sin plikt att upplysa sin syster om vad hon inte borde göra förrän hon blev gift.

Lite sent att komma och tänka på det nu, tänkte Moira och rodnade ännu mer.

– Jag skulle ha haft den för en vecka sedan, erkände hon. Men... jag har ju vandrat mycket... och varit sjuk...

Hon torkade sig om munnen med tröjärmen och drog girigt in av den friska kyliga höstluften. May-ah förstod allting betydligt snabbare än den fattigt utbildade människoflickan, Kah-ena hade noga inpräntat i henne vad det innebar att vara kvinna. Hon hade sett kvinnor hulkande kasta upp allt som de tidigare hade ätit och hört dem klaga för varandra över hur deras kroppar värkte som om någon hade slagit dem sönder och samman.

Kanske bäst att bara säga det rakt ut, tänkte hon nykter och drog ett djupt andetag.

– Moira, min kära lilla konstiga vän, sa hon, jag tror att det finns en möjlighet... kanske... att du ska ha barn.

Moira stirrade på henne med största förvåning speglad i ögonen. Som

av en reflex la hon handen mot sin mage, liksom för att undersöka ifall det faktiskt fanns något därinne.

– Barn? viskade hon. Jag menar... Oj.

Hennes mun drogs upp till ett leende, och hon kom på benen rätt så snabbt. Ett ögonblick mådde hon illa igen, men det gick fort över. Nu hade hon viktigare saker att tänka på. Hennes hand strök lugnande över magen medan hjärtat fylldes av tusen olika känslor. Först kom oron för barnet, ett hopp om att det hade det bra inuti henne, och en nästan smärtsam lycka. Det fanns en liten person i hennes mage som skulle vara beroende av henne och Erion. Hur skulle de klara av det? Ett barn att ta hand om... Men alla tvivel sopades bort av stormande lycka igen.

– Jag är med barn, mumlade Moira.

Det låg ett belåtet kattlikt leende över hennes ansikte när hon sa det. Sedan blev hon nervös igen.

– Oh vid Irotsih och alla de Fyra, vad ska Erion säga? utbrast hon.

– Han kommer att bli glad, förstår du väl, lugnade henne May-ah.

Hon gav sin vän en sträng blick.

– För det är väl hans?

– Det är klart att det är! sa Moira häftigt och inte så lite förnärmat. Vad tror du om mig egentligen?

Så suckade hon.

– Jag saknar honom verkligen nu, sa hon dystert.

– Jag vet, *fandin*, Vi kanske ska gå? Ju snabbare vi går desto kortare tid tar det innan du är i din älskades armar.

Så som jag inte kan, tänkte hon bittert men ruskade sedan på huvudet.

Hon var glad för Moiras skull, det var hon faktiskt. Men hon kunde inte låta bli att tycka synd om sig själv på samma gång.

•••••

De kom ganska långt den dagen. Doften av rosor fläktade förbi ett antal gånger, och varje gång fladdrade Moiras hjärta till. De slog läger på en plats där doften var så stark att hon nästan kunde se de tunga röda blommorna framför sig. Blommade de fortfarande? Otroligt.

– Vad ska ditt barn heta då? frågade May-ah då de hade ätit kvällsvard.

Moira ryckte till. Det hade hon inte tänkt på.

– Jag vet inte, sa hon. Jag menar... det är ju faktiskt ett adligt barn. Kanske det blir säkrast ifall Erion får bestämma. Jag vet inte vad adliga brukar döpa sina barn till. Vad tycker du?

– Jag vet inte vad ni människor brukar döpas till överhuvudtaget, svarade May-ah lugnt och såg upp på himlen, där fuktiga regnmoln hade börjat hopa sig.

Moira skrattade till.

– Det förstås, medgav hon. Men något eyidnamn då?

May-ah bet sig eftertänksamt i underläppen.

– Min mor hette Kah-ena, sa hon efter en stund. Det betyder ”Månskugga” tror jag, ifall man översätter det.

– Vad betyder May-ah?

Frågan fick eyiden att tänka efter. Hon hade aldrig tänkt på att hennes namn faktiskt hade en mening. Det var bara... May-ah.

– ”Honungsmandel”, sa hon långsamt. Ja, något sådant. Det är en gammal form av emgah.

– Så orättvist, suckade Moira. Jag undrar just ifall mitt namn betyder något. Det gör det säkert inte.

– Alla namn betyder något, åtminstone från början, sa May-ah. De är ju bara ord. De måste ha kommit någonstans ifrån, inte bara ur någons fantasi.

– Ifall ingen minns vad de betyder så spelar det väl ingen roll, påpekade Moira syrligt. Då har de ingen betydelse, som om de aldrig hade haft någon.

– Ja, du har rätt. Det är orättvist.

Det blev tyst medan Moira sömnigt började gnugga sig i ögonen. May-ah kände sig också trött, men nu när Reliken var levande igen kunde de med dess hjälp frammana en eld stor nog att hålla den sövande kylan borta. Men det skulle inte gå att fly undan sömnen hur länge som helst, och hon kunde inte låta bli att undra vilken plats hon skulle tillbringa vintervilan på i år. Moira hade sagt någonting om att Erion kunde ge henne ett rum att sova i i det där Ellan. Hon skulle just till att fråga sin vän om vidare upplysningar när lätta snarkningar avslöjade att Moira hade somnat. May-ah log ömt. Sedan bredde hon sin filt över henne till skydd mot det regn som snart föll likt silveraktig dimma över det bruna gräset.

.....

Något öppnade ögonen, kalla gröna kattögon. En förtjusande röd mun log och avslöjade felfria pärlvita tänder. En röst som av glasklockor sa:

Hitta den.

.....

Moira sköljde ur den sura smaken av uppkastning i munnen med en klunk vatten. Det smakade avslaget, vattnet var långt ifrån friskt, men hon kunde bara hoppas att hon fick behålla det. Hon suckade och gick tillbaka till sin sovplats för att svepa sin fuktiga mantel om sig.

– Stackars liten, sa May-ah medlidande. Du ska se att det blir lättare när

vi kommer fram till Ellan.

Moira log trött. Hon var fullkomligt slut. Det enda hon ville var att få sjunka ner i en varm och framförallt torr säng med rena lakan, och sedan sova, sova... Nej, först skulle hon ta ett härligt varmt bad, och tvätta håret tills all smuts försvann och eventuella löss var döda. Och hon skulle äta god tillagad mat. Men sedan, sedan skulle hon inte lämna sängen på minst en vecka. Veden var för blöt för att ens Reliken skulle kunna tända den. Det var fullständigt iskallt.

– Bäst vi sätter fart, sa May-ah hurtigt. Om vi går så blir vi varma.

– Visst, visst, muttrade Moira och reste sig utan att överge sin mantel.

Trots att hela hennes kropp protesterade lyfte hon sin packning. Tias burrade upp sina fjädrar och la sedan varje dun tillrätta. Han tronade på Moiras axel, stolt som en kung och mycket mån om att göra ett värdigt intåg i Taran-Zells huvudstad, trots att det skulle dröja ett tag innan de var framme.

– Fåfänga fjäderfä, mumlade Moira och kastade en blick på honom, som skatan ignorerade.

May-ah skrattade lite och lyfte upp sin rygsäck. De var bara några dagars resa från Ellan, den största staden och deras resas sista etapp. Det skulle bli spännande att se den, något som ingen av dem hade gjort förr. Åska mullrade dovt långt borta, och en blek höstsol fick enstaka fallande regndroppar att glittra i luften.

– Jag hoppas vi hinner en bit innan det riktiga ovädret kommer, sa Moira och stönade efter bara ett par steg. Åskan är snart här...

– Det där är inte åska, sa May-ah lågt.

Hon hade stelnat mitt i ett steg och stod nu lika stilla som ett rådjur vädrandes fara. Hennes ögon betraktade ett moln av damm, i vilket en gråsuddig massa syntes, som kom allt närmare.

– Det är människor, sa hon. Många. De kommer hitåt.

Någonting klickade till inuti Moira, och hennes hjärta började banka så häftigt att hon knappt kunde andas.

– Är de... är de vänligt sinnade? frågade hon med darrande röst.

May-ah kisade mot molnet.

– Jag vet inte, sa hon. De... de är män. Ljushåriga, de flesta av dem. Två figurer i täten håller i några slags tygstycken... Ljusblå... med en stor ros mittpå.

– De kommer från Rosendalen, viskade Moira med skinande ögon. Det måste de göra.

Hon kunde se dem nu också, ett tiotal unga män klädda i lätta brynjor över sina rödfärgade dräkter. Det var bara en som stack ut. Han var klädd i blått, samma dräkt som han hade burit då Moira såg honom för första gången, och de matta solstrålarna skimrade i hans raka gyllene hår och i silverringen

han bar runt huvudet. Hans häst var, till skillnad från de övriga människors mörkbruna ston, en ståtlig vit hingst. Moira slutade andas, och tårar rann upp i hennes ögon. Hon kände den hästen. Hon kände den mannen.

– Erion... viskade hon hest. May, det är Erion...

Hans lättade leende när han fick syn på henne verkade lysa upp den grå slätten, och han höll in hästen med ett häftigt ryck i tyglarna. Sedan gick allting så snabbt. Erion gled av hästen i en enda smidig rörelse medan den frustande protesterade mot hans omilda behandling, och det var i det ögonblicket som Moira började springa. Han höll ut sina armar för att trycka henne intill sig, och hela hans strålande vackra ansikte log. Inom loppet av ett hjärtslag var hon i hans famn och andades in hans länge saknade parfym.

– Min lilla älskade Moira, viskade Erion mjukt och borrade in sina fingrar i hennes hår, som för att känna efter ifall det verkligen var hon. Jag visste att du inte... att du var...

Moira började gråta krampaktigt, små torra snyftningar av glädje. Hon var hos honom igen. Äntligen. Allting var precis som de skulle vara, hon var i famnen på sin mest älskade, fadern till hennes väntade barn... En förtjust rysning ilade längs hennes hud ända ut i fingerspetsarna när hon kom att tänka på barnet hon bar. Erion kramade henne hårt, som om han fruktade att hon skulle försvinna från honom igen. Men nu skulle hon aldrig lämna hans sida igen, inte för ett ögonblick... Moira skulle just till att berätta om barnet när Erion med farlig låg röst sa de orden som skulle komma att hemsöka hennes mardrömmar för resten av livet.

– Ge mig den, Moira.

Först tittade hon bara på honom med ett oförstående leende.

– Ge dig vad? frågade hon, mjukt och kärleksfullt, medan hon strök honom över kinden.

Han brydde sig inte om hennes lilla tecken på ömhet utan stirrade henne rakt i ögonen. Hans blick var plötsligt iskall, och någonting grymt grinade mot henne ur ena ögonvrån.

– Skatten som färdas tillsammans med er, sa han lugnt. Den som din lilla väninna här bär på. Jag vet att ni har den.

Det var inte hans röst, som hade viskat så ömma saker i hennes öra för evigheter sedan. Den här rösten var kall, opersonlig, arrogant. Moira kastade bakåt med huvudet, vände på det för att se på May-ah. Eyiden hade medan hon småleende betraktat sin kamrats återföreelse med den avgudade Erion, långsamt omgivits av soldater och verkade nervös. Hon var fast. De var båda fast.

– May, det är en fälla! skrek Moira med panik i rösten och försökte slita sig ut Erions famn. Spring! Nu genast!

Hon såg inte vad som sedan hände, men hon kände Erions hand grabba

tag i hennes egen med en styrka som vittnade om att han struntade i ifall han gjorde henne illa. Hon kunde inte komma loss. De enda hon kunde göra var att sprattla och sparka och bita, vilket hon gjorde medan ilska sorgetårar rann i strida strömmar utefter hennes kinder. Inte han. Chocken växte tillsammans med paniken, och gråten försvagade hennes försök att komma loss. Inte han. Hennes älskade, hennes Erion, den vackre gode lorden som styrde ett så välmående och lyckligt rike. Varför gjorde han det här?

Det är inte han, tänkte hon febrilt. Det... det är bara en mardröm, just det. Jag ligger och sover. May-ah sitter vid brasan och tittar på stjärnorna... Det här händer inte.

Det var inte Erion som höll hårt om hennes handled, som nu värkte av hans grepp. Det var inte Erions läppar som log mjukt och hänsynslöst. Det var inte Erion som drog en kniv. Moiras varningstjut kom för sent, och avbröt sig självt av ett skrek av fasa som pressade sig fram över hennes läppar när kniven blixtrade genom luften. May-ah försökte inte ens att hinna undan. Hon stod där, allting gick så långsamt, och hennes ögon mötte Moiras. Det fanns sorg där, så mycket sorg, och en längtan. Gorn. Det var alltid Gorn.

– May!

Men eyiden reagerade bara med ett hastigt leende. Och sedan träffade kniven henne.

.....

May-ah skrek högt. Hon hade inte vetat att det skulle göra så ont. Hon föll, i evighet föll hon. Knivskäftet, vackert dekorerat horn kunde hon se, stack ut ur vänstra axeln, alldeles vid armfästet. Något varmt fläckade hennes kläder, men hon var alltför upptagen av att andas för att bry sig om det. Ett stort sår. Skulle det döda henne? Var det tillräckligt? Blod pumpade ut ifrån det i gyllene strömmar och rann ner på marken. Jo, det skulle döda henne. Fast inte genast. En lång väntan... Hon kunde höra skrik, av djupaste förtvivlan och ångest. Moira. Stackars lilla Moira. Hon skulle bli lämnad nu, ensam med barnet som låg skyddat i hennes mage likt en pärla i ett ostron. May-ah hoppades innerligt att hon skulle bli lycklig. Hon förtjänade det, den unga flickan. Smärta, skärande glödhet, strålade upp i armen och över hela vänstersidan. Att någonting kunde göra så ont, det hade hon inte vetat.

Är detta likt det du kände Aveni, min ende älskade? tänkte hon och stirrade blint upp mot himmeln. *Nej, dina plågor måste ha varit värre, hundrafalt värre.*

Ja, min älskade. Men de är över nu.

May-ah log, men grimaserade lätt när kniven verkade gräva sig djupare in i hennes kött. De var här nu, allihop, alla som hade dött när Gorn förtärdes av

lågorna. Kah-ena strök henne mjukt över håret, och hennes smekning kändes som en mild vind mot huden.

Mor... tänkte May-ah lyckligt. Mor...

Ja, min lilla näktergal, viskade moderns ömma röst. Såja, det kommer att vara över snart... Du bekämpar det.

Vi väntar, sa Aveni och kysste henne i pannan.

De drog sig tillbaka, och May-ah kände sig plötsligt helt ensam i kampen mot sina egna dödsplågor.

.....

Moira kunde bara se på. Någoting hade stannat i hennes medvetande när hon såg sin vän falla. Hon kunde inte röra sig. Mekanismen fungerade inte. Det var ett hål i May-ahs axel, och det borde det inte vara. Det var fel, så väldigt fel.

Han stirrar också, registrerade hon helt omotiverat.

Hon kunde inte ens förmå sig till att tänka Erions namn. Lorden stirrade verkligen vantröget på sitt verk. Han såg på sina händer, som hade handlat av sig själva, och som om hennes hud hade bränt honom släppte han taget om Moira. Så fort hon märkte att hon var lös började hon springa. Hennes ben rörde sig långsamt, som om de i en blink hade glömt bort ur man gjorde. May-ah låg på marken. Hennes ögon var uppspärade av smärta, och hon kved tyst när livet sakta lämnade henne med all blodet. Hon flämtade efter luft som en fisk på torra land, det hon gick igenom måste vara outhärdligt. Moira föll på knä intill henne utan att riktigt veta vad hon skulle göra. En vass klump skar in i hennes hals och hindrade henne från att gråta. May-ah verkade ganska lugn, hon log svagt och försökte få in tillräckligt med luft i lungorna för att säga något.

– Tala inte, May, viskade Moira förtvivlat. För... försök bara att andas så ska allt bli bra.

Den vassa klumpen skar sönder henne inifrån. Hennes synfält krympte till kniven som satt inborrad i eyidens axel, till blodet som fuktade marken. May-ah skrattade hest, ett obehagligt ljud som var så olikt hennes eget.

– Jag... hade hoppats... att den skulle... träffa hjärtat, mumlade hon leende. Det blir... längre såhär...

Hennes röst var så svag... Krafterna var snart slut, det kunde Moira se. Nej, egentligen hade alla May-ahs krafter tagit slut för länge sedan. Hennes uppdrag, att återställa Reliken, hade varit hennes enda skäl till att fortsätta. Det var över nu, och hon orkade inte gå igenom resten av sitt liv ensam. För det var vad hon skulle bli, det som hon mest av allt avskydde. Att vara ensam. Stjärnorna i May-ahs ögon brann, som om de ville lysa ut all sin energi innan det var för sent.

– Den... gör ont, viskade eyiden matt. Dra ut den.

Hon fångade Moiras blick i sin. Människoflickan var dödligt blek, men kunde ännu inte gråta. Hon skakade på huvudet. Hon vågade inte röra kniven, den stoppade delvis blodflödet från såret. Om May-ah förlorade mer blod nu... Men eyiden såg på Moira med bönfällande ögon.

– Dra ut den, bad hon igen. Snälla... Det gör så ont...

Lika mycket kippande efter andan som sin vän fattade Moira tag i knivskaftet och drog håftigt till. May-ah skrek, och det skriket ekade över slätten och i Moiras huvud. Kniven gled ut ur såret med ett skrapande ljud av stål mot ben. När den var borta verkade skadan mycket större. May-ahs hjärta pumpade ut så mycket blod, och Moira kunde bara se på.

– *Fandin?*

May-ahs hand nuddade vid Moiras, och människoflickan slet blicken från kamratens allt blekare ansikte.

– Vad är det, May? frågade hon lågt.

– Hälsa... Mattias och Viktor från mig, log May-ah. Det var... synd att jag inte fick... se dem igen. Och... ta den.

Hennes smala fingrar, som hårt hade hållit om Reliken medan hon föll, vecklade sakta upp sig och avslöjade den blänkande amuletten. I det ögonblicket hördes ett rop.

– Där är den! Ers Nåd, jag kan se den!

Ljud, obetydliga ljud av trampande fötter, män som gjorde sig redo för strid. Och sedan ett svagt gnyende läte.

– Ja... ja, jag ska...

– Ers Nåd, ska vi ta dem med oss? Ers Nåd?

– Nej.

Var det Erions röst, han som hade varit den mest älskade? Den lät så svag, en tjänares röst istället för en lords. Men han var bestämd i sitt svar. Moira kastade en föraktfull blick på honom över ena axeln. Hennes hjärta hade blivit en stenklump i bröstet. Det fanns fortfarande inga tårar. Hennes fingrar slöts om Reliken när hon vände sig mot May-ah igen.

– Ta hand om den, sa eyiden, fortfarande leende.

Moira kramade Reliken så hårt att knogarna vitnade. Klumpen i halsen kunde snart inte hålla undan gråten längre. Hennes hjärna hade tillslut verkligen börjat förstå.

– Jag lovar, May, svarade hon. Tills... tills du blir frisk.

Eyiden skrattade svagt, vilket bekräftade mardrömmen. May-ah skulle inte bli frisk igen. May-ah var döende. Det rosslade när hon andades, och hon klippte med ögonen hela tiden. Moira hade aldrig känt sig så hjälplös i hela sitt liv. Någonting skrek inuti henne, ett vansinnigt vrål av sorg. Snart skulle det växa sig så starkt att det tog över henne, tvingade henne att skrika

och slå och förbanna. Männan samtalade med varandra, grälade över något. Något en kvinna hade sagt, en befallning. Men deras ord blev till meningslöst pladder i Moiras öron, och det enda hon kunde se var May-ah. Eyiden slöt ögonen. Hennes andhämtning blev svagare och hackigare, som om hon grät inombords. Och sedan dog hon. Det skedde lugnt, en stilla utebbnig av de sista plågsamma andetagen, och sedan verkade den unga eyidflickan fullständigt avslappnad. Hennes huvud låg livlöst böjt så att hennes ena kind mjukt vilade mot marken.

– Nej...

Ordet var meningslöst, Moira kunde inte stoppa något genom att säga det, men hon förmådde inte annat. Ljud bakom henne igen, det lätta svischandet av 20 unga män som samtidigt vänder huvudet mot sin ledare. Moira ignorerade dem fullständigt.

Om de kommer för nära nu så dödar jag dem, tänkte hon lugnt och greppade om Reliken.

Den var varm och snäll i hennes hand, men hon kunde känna den pulserande kraften sakta bulta mot huden. Den reagerade på hennes häftigt uppflammande känslor. Hon fumlade med amuletten över May-ahs kropp. Ceremonin, den heliga, den som måste göras... May-ah hade gjort den för sina släktingar. Nu måste Moira göra den för henne. Genom ögon vars blick suddades av framträngande tårar ritade Moira en osynlig cirkel i luften över kamratens kropp, och genomkorsade den sedan ordentligt. May-ahs hud förändrades, den grånade och sprack som ett äggskal. Medan vrålet växte och började skaka hela Moiras väsen upplöstes den döda i aska. Och sedan fanns ingenting annat än sorg. Moira tjöt likt en varg mot månen, det fanns ingenting mänskligt i hur hon reagerade.

May-ah är död, tänkte hon genom vågor av fysiska sorgplågor sköljde över henne. Inget... Och det... Hon...

Det fanns inga fullständiga tankar, inga andra ord än de tre: ”May-ah är död”. Den uppvirvlande askan fastnade i den varma tårar som flödade nerför Moiras ansikte. Hon kunde inte andas, all luft hade gått åt till vrålet. Hennes mage knöts av syrebrist, och fingrarna klöste i marken utan att finna tröst eller stöd. Hon uppfattade ingenting än just detta, trots att hennes öron hörde vad som sades bakom hennes rygg.

– Ni strider mot Hennes order, Ers Nåd, sa den där andra mannen vars namn hon inte kände.

Erion gnydde hjälplöst som en sparkad hund, och det fick Moira att vända sig om. Om May-ahs mördare plågades så ville hon se det, svart hat hade förmörkat hennes själ. Erion hade händerna för öronen, och varenda muskel i hans starka kropp var spänd.

– Nya order, fick han fram mellan sammanpressade tänder. Vi ska vända

tillbaka till Rosendalen. Lämna flickan.

Han tittade upp, och stenhård beslutsamhet speglades i hans fascinerande gröna ögon. Mannen, iklädd brynja och hjälm som den värsta stridsherre, rynkade pannan.

– Hennes Nåd kommer inte att... började han.

Erion blängde på mannen, som bleknade betydligt.

– Ja, Ers Nåd, mumlade han underlägset.

Erion kastade en blick mot Moira, och deras ögon möttes för en kort stund. Kanske det var ånger hon såg hos honom nu, hos den man som hon hade varit beredd att ge allt. Hon visste inte att hon var förmögen att hata så. Vad det än var som speglades i lordens ögon, triumf eller sorg, så vände han snabbt bort blicken och svingade sig upp på sin häst. Utan att se tillbaka manade han på den och tog täten för sina män. De följde honom, även de utan att se på henne. Borta i Rosendalen hade dessa män respekterat henne, i viss mån faktiskt bugat för henne. De visste att hon var lordens utvalda och hade behandlat henne artigt och reserverat vänligt. Och nu, ingenting. Moira såg efter dem med tomma ögon. Hon var stum inuti, tyst, kraftlös. Tias' kraxande vad var som väckte hennes uppmärksamhet. Han hade blivit tillfångatagen av en av lordens män, varför visste hon inte, men mannen som hade hållit honom fast hade släppt taget om hans sprattlande kropp när lorden gav sin order. Skatan landade nu i Moiras knä. Hon öppnade munnen för att säga något, men kunde inte förmå sig. Tias förstod. Kanske han på något plan kunde känna av Moiras hjärtslitande sorg över May-ahs död, kanske alla ord var överflödiga. Moira grät fortfarande, men vrålet hade sedan länge klingat bort. Nu gav hon bara ifrån sig klagande snörvlingar och hulkanden, en mycket mänsklig reaktion. Tias gned huvudet mot hennes hand, och hon slog armarna om honom. Hon önskade att Mattias hade varit här. Mot hans axel hade hon kunnat gråta obehindrat, verkligen tjutit ut hur ledsen hon var. Men Mattias var långt borta, och hon hade bara skatan som bar hans namn att tröstas av.

– Åh, min käre lille vän, mumlade hon med tjock röst och klappade skatan för att känna levande värme under sin hand. Vad ska vi ta oss till nu?

Han bara tittade på henne med ett sorgset uttryck i sina svarta ögon, så lika May-ahs. Hon måste vidare för hans skull. För Tias, och för barnet som vilade inuti henne måste hon gå. Reliken glimmade tröstande i hennes hand, på samma sätt som den måste ha gjort för May-ah när hon hade förlorat hela sin familj. Moira betraktade amuletten tyst innan hon stoppade den innanför tröjan. Den vilade tryggt och varmt mellan hennes hud och tyget, och flickan fann tröst i den. Tias flaxade upp på hennes axel, ville hålla sig så nära sin matte som möjligt nu. Med försiktighet som gränsade till vördnad tog Moira upp May-ahs ryggsäck och hängde den över ena axeln. Ränseln från Rosendalen,

som också innehöll Mattias' båge, bar hon i andra handen. Hon såg ut över lägret. Det var litet och genomsurt av regn, men i hennes ögon glimmade det trolskt. Det här var den sista platsen som May-ah hade sett innan hon dog. Därför var den helig. Moira suckade, en hackigt utdragen suck. Och sedan började hon gå. Igen.